

Kijkplezier bij Danstheater

door Eva van Schaik

DEN HAAG – Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst, zou het motto van het vijfde seizoensprogramma van het Nederlands Dans Theater kunnen zijn, waarvoor twee buitenlandse choreografen zijn uitgenodigd. De Australische Alida Chase (ex-danseres van het NDT) is thans huischoreografe van het Frankfurt Ballett en de Amerikaan Mark Haim is sinds kort directeur van de Companhia de Danca de Lisboa.

Allebei moeten zij zich tijdens de repetities voor 'A Tear in Time' (Chase/Marjorie Lipari) en 'Overtures' (Haim/Mozart) aangesproken hebben gevoeld door het jeugdige, bruisende elan, veroorzaakt door veel nieuw aangetrokken dansers bij het NDT. Hun dynamische veerkracht en soms bijna puberale flair en bezetenheid passen in elk geval uitstekend bij de vijf uiterst simpel gestelde, aandoenlijke songs van Marjorie Lipari, waarop Chase vijf toepasselijke sketches maakte. Zo beïnvloed als Lipari lijkt door de songs van Janis Ian, zo duidelijk is ook de aanwezigheid van Billy Forsythe in de choreografische vindingrijkheid van Chase, vooral in het groepswork.

Hoe serieus de door haar behandelde thema's ook klinken (armoede, liefdesfantasieën, eenzaamheid, solidariteit, man/vrouw/maatschappij), diepgravende, boodschappelijke bedoelingen zijn geheel afwezig. De dansscènes lijken veeleer cabarateske nummers, eigentijdse commentaren op het leven in een metropool waarin zes jongens en zes meisjes hun individuele dramatische kwaliteiten heel direkt, ontdaan van elke pretentie, presenteren. Met name Jean Emile, Glen Eddy, Shaun Amyot en Sabine Kupferberg stelen hierbij de show.

Hoogtepunt

Allemaal even boeiend zijn de vijf sketches zeker niet. Hoogtepunt is het vierde nummer 'Brother', waarin Chase de formidabele souplesse van de zes jongens uitbuit, terwijl het vrouwennummer wel erg slap is. Hoe anders wordt de overrompende energie van de NDT-dansers door Mark Haim gebruikt! Aangespoord door drie opera-overtures van Mozart laat hij acht in glimmend blauw gestoken dansers de uitdaging van het weidse Spuitheater-podium be-

leven. Ditmaal is het niet hun dramatische talent, maar hun opwindende danstechnische beheersing die Haim onderwerpt aan een heel stereometrische benadering van de zwart en witte ruimte. Met behulp van neerzakkende en verschuivende doorzichtige schotten en een hoge lichtopening achter op het zwarte toneel (ontwerp Albert Diederik) drijven de dansers elkaar op in een wervelende, zwiepende dans voorlangs en achter deze steeds veranderende gangen en paden. De hierin geaccentueerde diagonalen, vierkanten, cirkels etc. gaan moeiteloos in elkaar over en zijn een genot om te zien. Het kijkplezier is niet in vervoering brengend. Evenmin beoogt Haim een visuele stereometrieles: met een knipoog naar de academische danstechniek, de onderwerping van lust aan logica, vlecht hij in zijn patronen vrijdende, kibbelende, van partner wisselende en elkaar achterna zittende paartjes, die zich achter de schotten ongezien wanen. De enige meer in gepeins verzonken danseres in dit luchtige spel is Marly Knoeben, die zich af lijkt te vragen welke opening al deze ouvertures haar bieden.

Vrijblijvender

Na het oudere Kylian-ballet op Mahlers 'Lieder eines Fahrenden Gesellen', waarmee het NDT opende, zijn zowel 'Overtures' als 'A Tear in Time' veel vrijblijvender van aard: na het romantische verlangen in Kylians duettenreeks in grauwe mist en nevels bieden Haim en Chase dans met een glimlach en een traan op zijn tijd.

T/m 21/1 in Den Haag; 24 t/m 26/1 in Rotterdam; 27 en 28/1 en 1 t/m 4/2 in Den Haag; 9, 11 en 12 in Amsterdam